
Oheň v srdci

Elizabeth Haran

Přenocovala v hotelu a pak nastoupila na palubu mnohem menšího letadla, které mířilo do Broken Hillu. Jakmile prorazilo souvislou spodní oblačnost nad Velkým předělovým pohořím a otevřel se pohled na krajinu, Kate se zhrozila, že je všude jen vyprahlá pustina.

„Má zdejší scenérie jenom tuhle barvu?“ zeptala se letušky, aniž odtrhla oči od červené země, na první pohled suché jako troud. „Nikde nevidím žádnou zeleň.“

„Střední Austrálie je velmi suchá a nehostinná,“ potvrdila stevardka.

„A Tibooburra?“ Kate opouštěla naděje.

„To jméno neznám, paní McGregorová. Bohužel jsem si neměla možnost prohlédnout vesnice, kde není letiště. Je to cíl vaší cesty?“

„Ano, ale nevím, jak se tam dostat.“ Pamatovala si tetina slova, že když ji otec vezl do Anglie, letěli z Broken Hillu. Předpokládala tedy, že odtud bude muset jet do Tibooburru autobusem.

„Na letišti se zeptejte, zda by vás někdo nevzal do Tibooburru lehkým letounem,“ poradila jí. „Třeba budete mít štěstí. Tomu stačí k přistání rovné otevřené prostranství. Pokud se tam nebude vyskytovat žádné letadlo, určitě existuje autobusové spojení. A kdyby ne, musíte se svést s listonošem,“ zasmála se.

V domnění, že poslední poznámku mínila žertem, se Kate zasmála také.

Letištní budova v hornickém městě Broken Hill v Novém Jižním Walesu nebyla o nic větší než stáj a byla celá rozpálená. Kate si vyzvedla kufr a přešla k informační přepážce, zjistit, jak se dostane do Tibooburru.

„Jezdí tam autobus?“

Paní se zasmála a Kate si hned připadala hloupě. „Ne. A poštovní vůz má rozvážku pro tenhle týden za sebou.“

„Nevím, do jaké míry to je relevantní. Ostatně nejsem balík,“ podotkla Kate dotčeně. „Letuška mi poradila, abych se přeptala na lehký letoun. Je tady nějaký? Ráda bych se totiž do Tibooburry dostala ještě dnes.“ Měla pocit, jako by cesta trvala již doteď celou věčnost, a přála si ji mít co nejdřív z krku.

„Dnes?“ Paní vykulila oči. „Vždyť už jsou tři pryč.“

Kate jejímu údivu opět nerozuměla. „Vím, kolik je hodin. Je v tom nějaký problém?“

Paní přikývla. „Ano, problém to je.“

„Jak to? Piloti snad po třetí hodině nepracují?“ Blesklo jí hlavou, zda na ně pod plechovou střechou letištní budovy nedoléhá horko.

„V Austrálii jsou vzdálenosti velké a ze zřejmých důvodů se nelétá přes noc,“ zněla odpověď. Dotaz pokládala za naivní, podobně jako v případě většiny cestujících ze zámoří.

„A co zítra?“ zeptala se Kate zklamaně.

Vtom žena vyskočila. „Tamhle je Shane Wilkins, možná by vám mohl pomoci. Shane!“ zavolala na něj a zamávala.

Kate se otočila a opodál v otevřených dveřích, jimiž sama přišla, spatřila nějakého muže.

„Ano, Sheilo?“

„Tato dáma by ráda letěla *ještě dnes* do Tibooburry.“ Kate uniklo, jak přitom zakoulela očima. A jeho výraz zase vyjadřoval nevoli.

Okamžitě pochopil, na čem je. Prohlédl si její kostým šitý na míru, hedvábnou halenku přilepenou na kůži, nepraktické střešičky na jehlovém podpatku a upravený účes a zařadil si ji jako městskou slečinku, která se omylem ocitla na venkově.

V Broken Hillu se ženy oblékaly účelněji. Obuv nosily pouze s nízkým podpatkem nebo bez něj a volné letní šaty zásadně bavlněné. Sukni se sáčkem nenosily vůbec a ani hedvábná blůza nepřipadala v úvahu.

Na základě šedivých montérek a olejových skvrn na rukou a v obličejí jej Kate tipovala na leteckého mechanika. Pochybovala, že jí pomůže. Pravděpodobně zde jen mrhala časem.

„Víte, že už je po třetí hodině, ne?“ spustil, sotva k nim došel.

„Ano, určovat čas podle hodinek jsem se naučila již v dětství,“ odsekla kousavě. „Co tady máte všichni s třetí hodinou?“

Shane poznal silný anglický přízvuk, ale ještě víc jej zarazila její odpověď. „Nevím, jestli vám to dochází, ale Tibooburra je odsud přes tři sta kilometrů daleko. Kdybych – zdůrazňuju *kdybych* – letěl ještě dnes odpoledne, musel bych nejdřív natankovat, a nestačil bych se vrátit před setměním.“

Kate se podivila: „Kdybyste letěl... Znamená to, že jste pilot?“

„Pochopitelně. Proč by mi jinak Sheila vykládala, že chcete letět do Tibooburry? Protože bych se mírnýks týrnýks zajímal o cestovní plány cizích lidí?“

Vzdor únavě a netrpělivosti se Kate snažila ovládnout. „Měla jsem za to, že se vás zeptala, zda není k máni pilot..., ale to je jedno. Zkrátka bych oceňila, kdybyste mě mohl ještě dnes dopravit do Tibooburry.“

„Musel bych tam zůstat přes noc. Za tmy se lítat nedá.“

„To by neměl být problém. Mému otci tam patří hotel. Jistě byste v něm dostal pokoj.“

Wilkins na ni koukal zaraženě. Pak se obrátil na Sheilu: „Neměl jsem tušení, že má Barney dospělou dceru.“

„Barney? Můj otec se jmenuje Willie McGregor. Copak mu hotel v Tibooburre již nepatří?“ zhrzola se Kate, neboť jí došlo, že možná podnikla zdánlivě nekonečnou cestu na konec světa zbytečně.

„Ale jo. Zpropadeně! Willie má dceru? To je pro mě novinka. On má tamější druhou hospodu, hotel *Tibooburra*. Barney Finnegan vlastní hotel *Family*. Je to můj kámoš, proto normálně přespávám u něj.“

„Takže tím se problém vyřešil. Jako kamarádovi vám za pokoj jistě neúčtuje, že?“

„Barney je sice dobrotisko, ale sedí na penězích. Jestli chcete, abych vás tam hodil ještě dnes, musíte za pokoj zaplatit vy.“

„Tak můžete přespát v hotelu *Tibooburra*,“ navrhla.

„To nepůjde.“

„Proč ne?“

„Barney a Willie mají už dlouho komplikovaný vztah. Celou věčnost si vjíždějí do vlasů, a přitom nikdo nezná důvod. Pochybuju, že to vědí oni sami. Ale většina lidí se musí rozhodnout, na čí stranu se dá. Když Barneyho zradím, nikdy mi to neodpustí.“

Kate měla podezření, zda ji nevodí za nos. „Kolik chcete celkem?“

„Dvacet liber by mělo za let a ubytování stačit. Kdybyste počkala do rána, stálo by to jenom patnáct.“

„To se mi zdá přemrštěné. Započítáváte do toho i pivo, které dnes večer vypijete?“

„Taky můžete jet příští týden s pošákem. Ale musím vás varovat: Don Singleton vám bude celou cestu hučet do hlavy. Rozhodnutí je na vás, mně to je jedno.“

„Tak natankujte, prosím vás,“ rezignovala. Byla si jistá, že ji natáhl, ale už chtěla mít cestu konečně za sebou a odpočívat.

„Dobrá. Sejdeme se za půl hodiny u mého letadla. Je to Cessna 182, jediná, co právě stojí venku.“

„Nerada bych působila jako úplný nevzdělanec, ale nerozeznám cessnu od bitevního letounu.“

„Budu stát u něj, tak si ho nemůžete splíst.“ Znova si ji prohlédl a odhadl ji na městskou paničku.

„Než natankujete, trochu se opláchnu.“ Obrátila se na Sheilu: „Máte zde dámské toalety, nebo ne?“

„Když půjdete dozadu, narazíte na sprchu a toalety. Sice neodpovídají hotelovému standardu, nicméně postačují.“

„Po šedesátihodinové cestě mi stačit musí,“ odvětila Kate.

„Pane Wilkinsi, proč neustále klepete na ten přístroj?“ zeptala se deset minut potom, co odstartovali severním směrem, poněvadž ji to znervózňovalo.

„Před chvílí jsem natankoval, a přitom palivoměr ukazuje, že je nádrž poloprázdná. Musel se porouchat.“

„Porouchat?“ Její důvěra v pilota a letadlo prudce klesla. „Mám si dělat starosti?“

„Ne, přece vím, kolik jsem natankoval. Na let do Tibooburry ho bylo dost, a na zpáteční cestu do Broken Hillu můžu ráno dotankovat.“

„Už jsem se divila, proč stále nosíte pracovní kombinézu. Zřejmě proto, abyste se nemusel věčně převlékat, když tak často tankujete.“ Pohlédla na něj úkosem.

Pochopil, že se mu posmívá. „Pilotní uniformu mám v čistírně,“ odpověděl s úšklebkem.

Několik minut se dívala z okna, ale krajina ji nezaujala. „Kdo zde může žít dobrovolně?“ uvažovala nahlas. „Vždyť tady vůbec nic není.“

Zasmál se. „Z té výšky nemůžete docenit krásu strží, zvířectva a nesku-
tečných červených dun.“

Neuměla si představit, že v tak nehostinném kraji může něco žít. „Jaká
zvířata tam dole žijí?“

„Orel klínoocasý, hejna kakadu, emu, vombati a samozřejmě ještěři
a hadi. Kdo umí lovit, hladý tu neumře.“

Zasmál se jejím vyděšenému výrazu a ona z toho vyvodila, že si z ní
utahuje.

„Zatím jsem viděla pouze fotografie klokanů a emu,“ přiznala.

„To se brzo změní. V Tiboobuře napočítáte víc klokanů než lidí,“ připra-
vil ji na realitu. „Řeknu vám, že se utáboří vždycky tam, kde se chystám
přistát.“

„Kde se vlastně vzala vesnice tak daleko od civilizace? Není to neprak-
tické?“

„Zdejší osady vyrůstaly v souvislosti s hornictvím. Hill, jak usedlíci říkají
Broken Hillu, je bohatý na tři vzácné kovy: stříbro, olovo a zinek. Východně
odtud, u řeky Darling, leží město Wilcannia. Není to hornické město, ale
překladiště, odkud farmáři posílají svou vlnu na kolesových parnicích na
trhy. Parníky se pak vrací po řece se zásobami. Severně od Wilcannie se
nachází hornická osada White Cliffs, známá těžbou opálů. Bylo tam nale-
zeno několik dost dobrých opálů a dodnes se tam zdržuje hodně kopáčů.
Ve Wilcannii nakupují zásoby, stejně jako statkáři z okolí, a proto město
vzkvétá. Rohový kraj, kam máte namířeno, byla od poloviny do konce de-
vatenáctého století velká zlatokopecká oblast známá jako Albertovo zlato-
nosné pole. Proudily tam stovky zlatokopů z celé Austrálie i z jiných zemí
a při té příležitosti vznikly dvě vesnice: Tibooburra a dál na jihu Milpa-
rinka.“

„Proč se tomu území říká Rohový kraj?“ zajímala se Kate.

„Protože se v Cameronově koutě stýkají tři australské státy: Jižní Austrá-
lie, Nový Jižní Wales a Queensland. Neprohlídla jste si mapu?“

„Ne, na cestu jsem se vydala neplánovaně.“

„Ach tak. Takže: Jistý John Brewer Cameron v letech 1880 až 1882 vymě-
řoval kraj, aby se vytyčily hranice těch tří států, což musel být nepochybně
velmi těžký úkol. Navíc se musel potýkat s horkem, mouchami a pravděpo-
dobně i záplavami. Já vyznačení Cameronova kouta viděl. Ironií osudu je,

že australské vnitrozemí a všechny ty štrapáce přečkal, a pak umřel v roce 1897 v Brisbanu na malárii, potom co pracoval v Nové Guinei.“

„Tragický případ.“

„To doopravdy byl. Vedle Cameronova kouta existuje ještě dvojí rozmezí států. Jedno se jmenuje Poeppelův kout, nazvaný po jiném zeměměřiči; ten se jmenoval Augustus Poeppel. Stýkají se tam Queensland, Jižní Austrálie a Severní teritorium. Druhým je Haddonův kout, kde se sbíhají cípy Jižní Austrálie a Queenslandu.“

„Rozumím.“

„Řekla jste, že jste se vydala na cestu neplánovaně,“ změnil téma.

„Správně,“ přitakala odměřeně. Se zvědavými otázkami počítala a rozhodla se prozradit co nejméně.

„To bude pro otce určitě báječné překvapení. Nebo ví, že jste na cestě?“

„Ne, chci ho překvapit.“ Dál to nerozváděla. Aby odvrátila pozornost, vyptávala se jej na jeho život. Naštěstí se zdálo, že to je jeho oblíbené téma, neboť se hned rozpovídal a kupodivu mluvil o svém soukromí otevřeně. Jako pilot prý pracuje od samého začátku, letadla řídil už jeho otec, ale zahynul při leteckém neštěstí. Kromě toho vyprávěl, že si vzal ženu z Adelaidu. Té se život v hornickém městě ve vnitrozemí protivil, a tak mu dala na vybranou: buď odejde za ní do Adelaidu, nebo se rozvedou.

Zasmál se. „Hodně lidí mě varovalo, abych nepočítal s tím, že bude chtít žít tady, koneckonců byla zvyklá na město. Jenomže se vdala za pilota z vnitrozemí, takže by jeden z nás musel přinést oběť. Já to nebyl.“ V očích mu zajiskřilo.

„Vybral jste si domov.“ Ukázala na zem pod nimi. „Místo ženy, kterou jste miloval.“ Znělo jí to neuvěřitelně.

„Když člověk žije nějakou dobu tady, nemůže se přestěhovat do města. Jestli se tu zdržíte delší čas, pochopíte, jak to myslím.“

Silně o tom pochybovala. Do vnitrozemí se vydala z jediného důvodu a byla si jistá, že jí bude civilizace den co den scházet.

Náhle letadlem zacloumal poryv větru a Shane zápasil s řízením.

„Zatraceně!“ zahuhlal, když se vzduchem přehnalo rozvířené mračno prachu, zhoršilo viditelnost a vytvořilo červený závoj.

„Co se stalo?“ Kate zbystrila pozornost.

„Ten strašný vítr a prach ztěžují let.“

„Hrozí nám nebezpečí?“

Wilkins se po ní z boku podíval. „To jsem neřekl, ale držte se pevně, mohlo by to tady nahoře drncat.“

Vítr s letounem stále mával a Kate byla čím dál nervóznější. Na klidu jí nepřidaly krůpěje potu na pilotově čele a jeho napjatý výraz.

Nikdy nebyla nijak zvlášť pobožná, zato nyní svírala opěrky na sedadle tak pevně, až jí klouby na prstech zbělaly, a nahlas se modlila: „Pane Bože, prosím, pomoz nám přistát bezpečně.“

Shane, ač se sám cítil nesvůj, poznal v jejím hlase strach a pokusil se ji rozptýlit: „Mimochodem, představujete si, že Tibooburra vypadá jako anglická vesnice?“

„Ani ne. Ale počítám s venkovskou atmosférou.“ Byla mu vděčná, že odvrátil její pozornost od letu.

„Hlavní ulice není zrovna malebná. A nenajdete tam kostel s věží ani louku.“

„Co vy víte o anglických ulicích a loukách?“

„Pocházím z vesnice Lustleigh v Devonu. Domy tam měly zdi obílené vápnem a rákosové střechy. A pamatuji se na moc hezkou hlavní ulici s úžasnou cukrárnou.“

„To by mě vůbec nenapadlo, že pocházíte z Anglie,“ přiznala. „Z toho, jak mluvíte anglicky, se to nepozná.“

„To je tím, že se naši odstěhovali do Austrálie, když jsem byl ještě malý. Přesto mám na Lustleigh pěkné vzpomínky, a proto jsem si myslel, že si možná budete něco podobného slibovat od zdejšího prostředí.“

„Představuji si Tibooburru jako idylické místo, kde se lidé častěji potkávají s klokany a emu.“

„Tohle přání se vám splní jenom z poloviny. S klokany a emu se sice budete setkávat tváří v tvář, zato idylické místo asi nenajdete.“

Chvilí pokračovali v cestě beze slova. Náhle Shane letadlo obrátil a ztratili výšku. Kate se snažila něco zahlédnout oknem, avšak kvůli rozvířenému prachu dole nic nerozeznávala.

Zachvátila ji panika. „Co se děje? Zřítíme se?“

„Doufám, že ne,“ vyhrkl Wilkins. Znova poklepal na palivoměr, který nyní signalizoval téměř prázdnou nádrž. Tentokrát svrástil obočí, a tím pasažérce nahnal ještě větší strach.

„Kde je Tibooburra?“ Namáhala si zrak.

„Podle mých propočtů by měla být někde pod námi.“

Kate letmo zahlédla pár rezavě zbarvených plechových střech. Nic, co by připomínalo idylickou vesnici.

Letadlo opsalo další oblouk, pilot dělal, co mohl, aby letěl víc naplocho a připravil se na přistání.

Krátce nato dosedli na prašnou dráhu a Shane hlasitě nadával, jako by rozháněl zvířata. Děsivou minutu Kate pozorovala po obou stranách stavení zahalená prachem a zvěří, která uskakovala v posledním okamžiku stranou, aby ji nesrazil trup letadla nebo křídla.

Vzápětí se letoun konečně zastavil v mračnu červeného prachu. Kate oněměla a čekala, až se prach pomalu usadí.

„Zdejší obyvatelé by s tou přistávací dráhou měli něco udělat. Vyčistit ji a zarovnat,“ brblala pohoršeně.

„Jsme na Briscoeově ulici,“ informoval ji pilot. „To je v Tiboobuře hlavní ulice.“

Podívala se na něj nevěřicně. „Hlavní ulice? To snad nemyslíte vážně! Proč jste přistál na hlavní ulici? Copak jste neviděl přistávací dráhu?“

„To by tady nějaká musela být. Musím přistávat, kde se dá,“ odpověděl věcně a odpoutal se.

Pasažérce klesla čelist. „A co provoz?“

„Provoz? V Tiboobuře?“ Od srdce se zasmál. „Jediné nebezpečí na Briscoeově ulici představují klokaní a emu. Když je přes den největší horko, vyhledávají místočko ve stínu, ale za soumraku vylézají, aby se nažrali. To je jeden z důvodů, proč nerad létám po třetí hodině odpoledne. Na místo určení se pak dostávám v nepravou dobu.“

Jakmile Kate vystoupila, ihned ji bičoval prudký vítr, který s sebou přinášel červený prach. „Ach!“ zaúpěla, sundala si sluneční brýle, nasadila si klobouk, rukou si zakryla ústa a nos a rozhlížela se. Podél ulice stálo pár domů. Nízké, chatrné ploty oddělovaly od ulice zahrádky. Pokud se za ně dá považovat plocha s uschlou trávou a plevelem. Domy měly stejnou barvu jako půda, to znamená písčité červenou. Okna byla špinavá, takže skrz ně

nebylo vidět ven. Ne že by bylo na co koukat. Kate stála jako opařená. Nečekala žádnou velkou obec, nic ji však nemohlo připravit na tak zdrcující podívanou. „*Tohle* je tedy Tibooburra!“ procedila mezi zuby v šoku. Mezi tím se na ni vrhlo hejno much.

Wilkins ji upozornil na obchůdek, před nímž skýtala kousek stínu prověšená markýza. „To je koloniál *Corner Country*. A tamhle je hotel *Family*. Tam teď půjdu.“ Ukázal na přízemní budovu na protější straně ulice. „Když projdete kolem krámu, narazíte na stejné straně na hotel *Tibooburra*. Nemůžete ho minout, je to jediné patrové stavení ve vsi.“

„Tady nezůstanu,“ vyrazila ze sebe Kate zoufale. „Okamžitě mě vezměte zpět do Broken Hillu.“ Otočila se a chtěla nastoupit do letadla.

„Slečno McGregorová, já teď nikam nepoletím,“ oznámil jí důrazně. Odklopil kapotu a nakoukl dovnitř. „Sakra! Vypadá to, že mi uniká palivo.“ Skrčil se pod letadlo. „Takže palivoměr nakonec zřejmě funguje správně. Můžeme mluvit o štěstí, že jsme doletěli až sem.“

Kate zbledla. „Snad to dokážete opravit, ne?“

„Můžu se o to pokusit, ale dnes už ne. A mám větší žízeň než velbloud v poušti Strzeleckého. Mimoto jsem vás již předtím upozornil, že tady přespím.“

„Tak s vámi tedy poletím zpět do Broken Hillu ráno.“ Sice neměla ponětí, co by si pak počala, nicméně zůstat v té příšerné díře nepřicházelo v úvahu.

Pilot pokrčil rameny a z prostoru za sedadlem pasažéra vyndal její kufr a svou vlastní cestovní kabelu.

„Teď se potřebuju napít, tak odcházím do hospody.“ Podal jí kufr.

Převzala jej, rozladěná, že se jí nenabídl zavazadlo odnést, a dívala se za ním, jak čiperně míří do hotelu *Family*.

Nato se dala i ona do pohybu. Doslova ji ulicí poháněl vítr. Jednou rukou si přidržovala klobouk, v druhé nesla kufr a kabelku. Vtom uslyšela zuřivý křik a vzápětí se z hotelu *Family* vypotáčeli dva muži a prali se. Třetí na ně zblízka řval, že mají půl roku zákaz vstupu, a láteřil, že mu rozbili sklenice a poničili stůl a židle.

Nevšimli si ho a dál se navzájem mlátili. Kate to pozorovala s otevřenými ústy, až ji jeden z nich skrz rozvířený prach zahlédl. Hned po něm se jejím směrem zadíval i ten druhý. Oba se zarazili a nehybně na ni civěli.

Chtěla utéct, jenže stála jako zkamenělá.

„Těbůh, Shane,“ pozdravil ten třetí, když k němu pilot došel.

„Nazdar, Barney,“ opětoval pozdrav Wilkins.

„Kdo to je?“ Hospodský ukazoval na Kate.

„Podle všeho dcera Willieho McGregora.“

„To si ze mě děláš prdel!“ Finnegan se užasle drbal na hlavě. „To není možný, že by ten ošklivej parchant zplodil takovou fešandu.“

Shane zase pokrčil rameny. „Tvrdí, že Willie je její táta, a kdo by to měl vědět líp než ona? Jsem rád, že jsem ve zdraví doletěl až sem a přistál – s netěsnou nádrží, ve vichru a mračnech prachu. Teď potřebuju pivo jako sůl.“ Vešel dovnitř a Barney za ním.

Oba sokové ze sebe setřásli prach a následovali Kate ulicí k hotelu *Tiboorra*.

Kate doslova doklopýtala hlavním vchodem do hotelu s cílem co nejdřív setřást jednak dusivý prach a jednak oba rváče. Vítr za ní dveře přibouchl a posunul jí klobouk do obličeje, což jí ještě víc zabrnkalo na beztak pocuchané nervy.

Sama pro sebe láteřila na vesnici, horko, prach a svou situaci a nahlas si položila otázku, proč se sem vůbec trmácela. Položila kufr na zem a přes nos ji praštil zakouřený vzduch.

Chvatně si sundala klobouk a rázem se ocitla před hordou mužů, kteří na ni civěli zcela vyvedení z míry z toho, že k nim spadla z nebe tak krásná žena, jako vystřižená z módního časopisu. V hlučné putyce nastalo rázem hrobové ticho.

Kate si nejspíš sundala sluneční brýle a rozpačitě si uhladila vlasy. Očekávala, že vejde do recepcie hotelu, a místo toho stanula podle všeho rovnou ve výčepu. Několik mužů sedělo na stoličkách u výčepního pultu, další u stolů. Všichni se podobali oněm dvěma rváčům, které viděla před hotelem *Family*. Ve vzduchu visely obláčky cigaretového dýmu, protože se v místnosti nevětralo. Okna byla zavřená, aby dovnitř nevníkal prach. Mimoto se kouř mísil s potem a zápachem zvětralého piva.

Ticho trvalo několik vteřin. Kate se byla zvyklá stávat středem pozornosti, ale ještě nikdy si nepřipadala tak obnažená a zranitelná jako nyní.

Najednou se za pultem objevily Silviiny blondaté vlasy. Ukládala skleničky do spodního regálu a překvapilo ji náhlé ticho.

„Co se děje?“ obrátila se a ihned pochopila příčinu, proč všichni chlapi naráz zmlkli. Stačilo jí pár sekund, aby si novou příchozí spojila s fotografií, kterou před několika měsíci poslala Williemu sestra. Zírala na ni, neschopná slova.

Kate se vzpamatovala jako první a udělala dva kroky k pultu. „Dobrý den. Hledám Willieho McGregora. Kde ho najdu?“

Seděl na stoličce na straně hostů na opačném konci pultu. Stejně jako Silvia dceru okamžitě poznal podle fotky, navíc ji prozradil anglický přízvuk.

Její přítomnost ho zaskočila tak jako Silvii. Ta se teď bezradně dívala směrem k němu. Jelikož se všechny zraky zmateně upíraly střídavě na něj a Kate, nepřicházelo v úvahu, aby se dal zapřít.

Nějak se mu podařilo postavit. „To... to jsem...“ koktal skuhravým hlasem, pak si odkašlal. „Já jsem Willie McGregor.“ Srdce se mu rozbušilo a zatočila se mu hlava.

Kate si toho neupraveného člověka prohlížela nedůvěřivě. Stejně jako většina mužů byl spoře oděný. Podobně jako řada dalších na sobě neměl košili, ale jenom nátělník vytažený z kalhot. Někteří byli dokonce bosí. Okamžik si myslela, že ten před ní má červené ponožky, než jí došlo, že jeho kůže má tutéž barvu jako prach venku.

Osobní hygiena se ve vnitrozemí mnohdy zanedbávala, tím spíš, když bylo takové horko, že se košile nenosily, a tak prašno, že nemělo smysl prádlo venku věšet. Voda byla ve vesnici závislá především na činnosti větrného čerpadla, a proto jí obyvatelé museli šetřit. Willie se dnes ani neoholil.

Kate hledala v kabelce fotografii, kterou jí dala teta. Pořízena byla v roce 1939, kdy byl Willie v Anglii naposledy. Pózoval na ní v obleku na překrásné zahradě sídla Jezerní vyhlídka a vypadal dobře. Zdálo se takřka nemožné hledat v muži na snímku toho, který se nyní přihlásil, že je Willie McGregor.

Přeložil Pavel Dufek